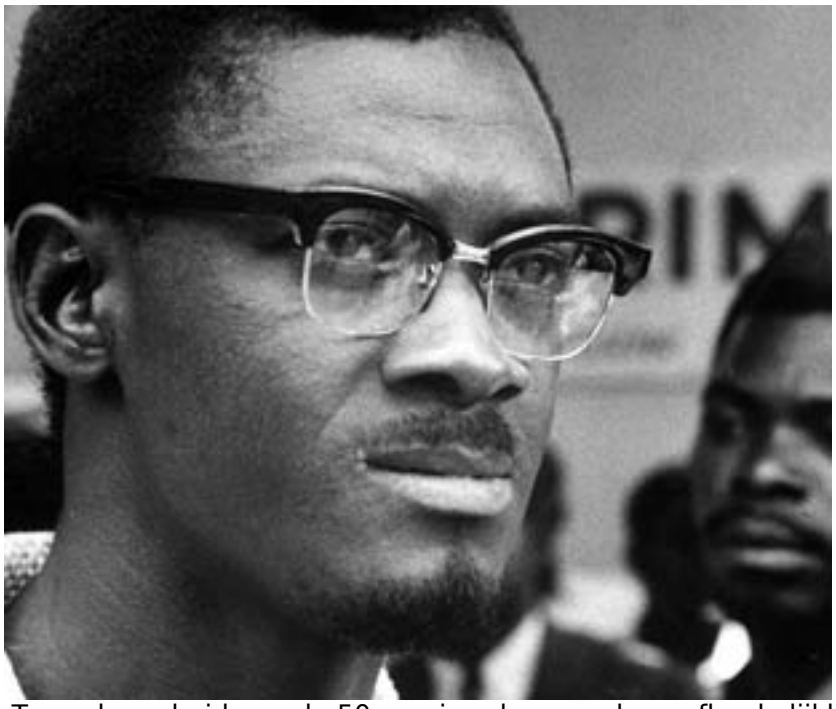
Contributed by Patrice Lumumba
zondag, 27 juni 2010 -

Ter gelegenheid van de 50e verjaardag van de onafhankelijkheid van Congo, publiceren we hierbij de speech die Patrice Lumumba, de eerste premier van het onafhankelijke Congo bij die gelegenheid gaf. Lumumba werd later met de steun van het Belgische en Amerikaanse imperialisme vermoord.

Mannen en vrouwen van Congo,

In naam van de Congolese regering groet ik u, triomferende strijders voor een vandaag overwinnende onafhankelijkheid. Ieder van u, mijn vrienden, die onvermoeibaar aan onze kanten hebben gevochten, vraag ik om deze 30 juni, 1960, een beroemde datum te maken die u onuitwisbaar in uw harten zult graveren, een datum van betekenis waarover u aan uw kinderen zult leren, zodat zij aan hun zonen en aan hun kleinkinderen de grootse geschiedenis van onze strijd voor vrijheid zullen voortvertellen.

Voor de onafhankelijkheid van Congo, zelfs aangezien die vandaag met België wordt gevierd, een vriendschappelijk land met wie we als gelijken omgaan, zal geen Congolees die naam waardig ooit kunnen vergeten dat het door te vechten was dat deze is gewonnen [applaus], een strijd van dag tot dag, een vurige en idealistische strijd, een strijd is waarbij we niet van ontbering en lijden werden gespaard, en waarvoor wij onze kracht en ons bloed gaven.

Wij zijn trots op deze strijd, van tranen, van brand en van bloed, tot in de diepten van ons zijn, want het was een edele en juiste strijd, en onontbeerlijk om een eind te maken aan de vernederende slavernij die ons met geweld werd opgelegd.

Dit was ons lot gedurende tachtig jaar koloniaal regime; onze wonden zijn nog te vers en te pijnlijk voor ons om hen uit ons geheugen te bannen. Wij hebben kwellend werk gekend, dat in ruil voor salarissen werd geëist die ons niet toelieten genoeg te eten om de honger weg te nemen, of onszelf te kleden, of ons fatsoenlijk te huisvesten, of onze kinderen op te voeden als schepselen die we liefhebben.

Wij hebben ironie, beledigingen, slagen gekend die we ‘s ochtends, ‘s middags en ‘s avonds doorstonden, omdat wij Zwarten zijn. Wie zal vergeten dat aan een zwarte ‘tu’ werd gezegd, zeker niet als aan een vriend, maar omdat het meer eerbare ‘vous’ alleen voor blanken werd

gereserveerd?

Wij hebben ons land zien veroverd worden, in naam van zogezegde legale wetten die in feite slechts erkenden dat macht recht is.

Wij hebben gezien dat de wet niet hetzelfde was voor een blanke en een zwarte, toegeeflijk voor de eerste, wreed en onmenselijk voor de ander.

Wij zijn getuige geweest van het afschuwelijke lijden van diegenen die veroordeeld waren voor hun politieke standpunten of godsdienstige overtuigingen; verbannen in hun eigen land, was hun lot werkelijk slechter dan de dood zelf.

Wij hebben gezien dat er in de steden prachtige huizen voor de blanken en afbrokkelende barakken voor de zwarten waren, dat een zwarte niet in de voor film geschikte huizen, in de restaurants, in de winkels van de Europeanen werd toegelaten; dat een zwarte in het scheepsruim, aan de voeten van de blanken in hun luxecabines reisde.

Wie zal ooit de slachtingen vergeten waarbij zo velen van onze broeders omkwamen, de cellen waarin diegenen werden geworpen die weigerden zich aan een regime van onderdrukking en uitbuiting te onderwerpen [applaus]?

Dat alles hebben wij verdragen, mijn broeders.

Maar wij, die de stem van uw verkozen vertegenwoordigers het recht heeft gegeven ons geliefde land te leiden, wij die in ons lichaam en in ons hart onder de koloniale onderdrukking hebben geleden, wij vertellen u zeer luid, dat alles is voortaan beëindigd.

De Congolese Republiek is afgekondigd, en ons land is nu in de handen van zijn eigen kinderen.

Samen, mijn broeders, mijn zusters, gaan wij met een nieuwe strijd, een sublieme strijd beginnen, die ons land tot vrede, welvaart, en grootheid zal leiden.

Samen gaan wij sociale rechtvaardigheid vestigen en ervoor zorgen dat iedereen een juiste vergoeding voor zijn arbeid ontvangt [applaus].

Wij gaan de wereld tonen wat de zwarte man kan doen wanneer hij in vrijheid werkt, en wij gaan van Congo het centrum van de zonnestraling voor heel Afrika maken.

Wij gaan de landerijen van ons land bewaken zodat zij echt haar kinderen bevoordeeld. Wij gaan oude wetten herstellen en nieuwe maken die rechtvaardig en edel zullen zijn.

Wij gaan een eind maken aan de onderdrukking van de vrije gedachte en erop toezien dat al onze burgers volledig van de fundamentele vrijheden genieten die in de Verklaring van de Rechten van de Mens worden voorzien [applaus].

Wij gaan alle discriminatie van elke verscheidenheid afschaffen en aan éénieder de positie verzekeren die de menselijke waardigheid, werk en toewijding hem gerechtigen.

Wij gaan niet regeren door de vrede van kanonnen en bajonetten, maar door een vrede van het hart en de wil [applaus].

En wees voor dat alles zeker, beste landgenoten, dat wij niet alleen op onze enorme sterkte en immense rijkdommen zullen rekenen maar op de hulp van talrijke derde landen wier samenwerking wij zullen goedkeuren als die vrij wordt aangeboden, zonder poging om ons aan een vreemde cultuur van om het even welke aard op te leggen [applaus].

Op dit vlak heeft België, eindelijk de stroom van de geschiedenis accepterend, niet geprobeerd om zich tegen onze onafhankelijkheid te verzetten en is bereid geweest om ons hun hulp en vriendschap te bieden, en er is net een verdrag tussen onze twee landen, gelijk en onafhankelijk, ondertekend. Van onze kant zullen wij, terwijl wij waakzaam blijven, onze vrij gegeven verplichtingen naleven.

Aldus zal het nieuwe Congo, onze geliefde Republiek die mijn regering zal creëren, in het binnen- en buitenland, een rijk, vrij, en welvarend land zijn. Maar opdat wij dit doel zonder uitstel zullen bereiken, vraag ik iedereen, wetgevers en burgers, om me met al uw sterkte te helpen.

Ik vraag iedereen om uw stammenruzies te vergeten. Zij putten ons uit. Zij riskeren ons in het buitenland veracht te maken.

Ik vraag de parlementaire minderheid om mijn regering te helpen met een constructieve oppositie en zichzelf strikt te beperken tot wettelijke en democratische kanalen.

Ik vraag iedereen niet vóór om het even welk offer ineen te krimpen om het succes van onze reusachtige onderneming te bereiken.

Samenvattend vraag ik u om onvoorwaardelijk het leven en het bezit van uw medeburgers en van de buitenlanders die in ons land leven, te eerbiedigen. Als het gedrag van deze buitenlanders iets te wensen overlaat, zal onze justitie hen snel uit de Republiek uitwijzen; als in tegendeel, hun gedrag goed is, moeten zij in vrede worden gelaten, want zij werken ook voor de welvaart van ons land.

De onafhankelijkheid van Congo markeert een beslissende stap naar de bevrijding van het volledige Afrikaanse continent [applaus].

Sire, excellenties, mijn dames, mijne heren, mijn beste landgenoten, mijn rasbroeders, mijn strijdmakkers — dit is wat ik u in naam van de regering op deze prachtige dag van onze volledige onafhankelijkheid wilde vertellen.

Onze regering, sterk, nationaal en populair zal de gezondheid van ons land zijn.

Ik nodig alle Congolese burgers, mannen, vrouwen en kinderen uit, om zich resoluut aan de taak te wijden een bloeiende nationale economie tot stand te brengen die onze economische onafhankelijkheid zal verzekeren.

Glorie aan de vechters voor nationale bevrijding!

Lang leve de onafhankelijkheid en Afrikaanse eenheid!

Lang leve het onafhankelijke en soevereine Congo!

[applaus, lang en luid]

Vertaling : Simon Degraeve